

Arrest

nr. 44 477 van 31 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Igbokoda. U woonde met uw ouders in Asisa. U hebt school gelopen in Ogbonla, een dorp in de buurt.

In 1998 waren er problemen tussen de Ijaw en de Ilaje. Bij de gevechten die daarop volgden kwamen uw vader en zus om het leven.

Uw moeder besliste dat het beter was in Lagos te gaan wonen. Jullie vestigden zich in ‘Kirikiri town’. U probeerde wat geld te verdienen door water te verkopen op drukke plaatsen om zo uw school te kunnen betalen maar het was moeilijk en in 2000 stopte u helemaal en ging u op zoek naar werk.

U sloot zich aan bij het ‘Ooduwa Peoples Congress’ (OPC), een militante groep voor en bestaande uit Yoruba’s. Ze helpen hen op verschillende manieren door bescherming te bieden aan de mensen en te patrouilleren op plaatsen waar de politie te kort schiet. Om zich te kunnen aansluiten bij het OPC moet men een eed zweren en worden er merktekens op het lichaam geplaatst. U was de financial secretary van uw regio, wat betekent dat u instond voor het bijhouden van donaties en u behield ook het overzicht over de wapenstock. U bent verschillende keren betrokken geweest bij (straat-)gevechten met andere

stammen. Samen met anderen was u ook betrokken bij het doden van dieven die jullie op heterdaad betraptten. U probeerde ook wat bij te verdienen door pijpleidingen open te breken en de opgevangen olie te verkopen.

Op 10 juli 2008 vernam u dat de Ijaw, waarmee uw stam eerder in conflict had gelegen, opnieuw betrokken waren bij het doden van leden van uw gemeenschap. U kreeg het slechte nieuws dat uw stiefbroer T.(...) gedood was en probeerde uit te vissen wat er juist was gebeurd. Daags nadien ging u met zes OPC-leden naar Igbokoda. U nam contact op met de dichtstbijgelegen zone van de organisatie en zij konden jullie wat meer inlichtingen verschaffen over de gang van zaken. 's Nachts trokken jullie naar een woning waar mensen van de Niger Delta zouden bijeenkomen. Jullie werden opgemerkt en onder vuur genomen. Jullie vochten terug en legden de volledige woning in de as. Later vernam u dat een militair eigenaar was van de woning. Na dit incident gingen jullie naar een disco, op zoek naar nog anderen van de Niger Delta. Maar nog voor jullie in actie konden komen, daagde de politie op. Ze opende het vuur en twee van jullie werden gedood, één iemand werd in het been geschoten. Samen met J.(...) en F.(...) kon u ontkomen. Jullie keerden terug naar Igbokoda en brachten andere OPC-zones op de hoogte van de gebeurtenissen. Jullie trokken verder naar Igbola en waren vaak op zee. De vijfde dag vernam u dat het leger was uitgestuurd naar Igbokoda en dat ze op zoek waren naar OPC-leden. Kort daarna waren jullie op zee toen een legerboot jullie onder vuur nam. Jullie konden ontkomen met jullie speedboten en keerden terug naar Epe, Lagos. Jullie probeerden zoveel mogelijk andere OPC-leden op de hoogte te brengen en te mobiliseren en verzamelden drie dagen later op 'Snake Island'. Daags nadien, 23 juli 2008, werd u opgebeld door uw moeder. Ze vroeg u naar Badagri te komen waar ze verbleef met uw oom. Ze smeekte u niet terug te keren naar de stad omdat alle OPC-leden werden gezocht. U besloot tijdelijk bij uw oom te blijven maar toen jullie op de markt waren, viel het leger zijn woning binnen en nam zijn vrouw en kinderen mee. Uw oom vond het niet langer veilig en besliste u onder te brengen bij zijn vriend in Cotonou (Benin). U reisde met een speedboot naar zijn vriend K.(...) en hij trof de nodige regelingen zodat u verder kon reizen.

Op 29 juli 2008 reisde u met een vlucht van Royal Air Maroc via Marokko naar België.

Daags nadien startte u uw asielprocedure."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft uw lidmaatschap van de OPC dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt.

Betreffende de structuur van de organisatie, zei u dat er geen verschil is tussen een 'branch' en een 'zone' (gehoorverslag dd. 19 mei 2009, verder Cg II, p.3).

Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat de OPC een sterk hiërarchische structuur kent. Uit deze informatie blijkt verder dat elk lid geacht wordt zich aan te sluiten bij een tak ('branch'), welke gegroepeerd zijn in zones, die op hun beurt een sub-regio vormen.

Gelet op uw verklaring dat u de 'financial secretary' was en dus een uitvoerende functie waarnam, mag verondersteld worden dat u spontaan de structuur van de OPC correct zou kunnen toelichten.

Op de vraag of u ooit van de 'National Executive Council' gehoord had, antwoordde u bevestigend en daarop gevraagd of u kon uitleggen wat het is, zei u enkel er niet veel van af te weten maar er van te hebben gehoord (Cg II, p.2).

Voorts blijkt de initiatieritus die u beschrijft om lid te worden van de OPC factie van Fasehun overeen te stemmen met de rituelen die worden uitgevoerd om lid te worden van de OPC factie van Adams. De geplogenheden om lid te worden van de factie van Fasehun lijken verstoken te zijn van rituelen waarbij merktekens op het lichaam worden geplaatst.

U stelde daarentegen dat ieder OPC-lid herkenbaar is als dusdanig door de merktekens die op het hoofd en de borst worden geplaatst (Cg II, p.5, zie informatie in administratief dossier).

Verder stemt uw lidkaart niet overeen met de beschrijving van de lidkaarten die volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, gangbaar is. Zo wordt er op uw kaart op geen enkele manier melding gemaakt van de benaming 'O'odua People's Congress' maar enkel van de 'Ooduwa Organization'.

Gevraagd naar een verklaring gaf u een onduidelijke uitleg die er op neer kwam dat de benaming OPC de gangbare, gewone benaming (common name) is en 'Ooduwa Organization' de hoofdbenaming (main name) (gehoorverslag dd. 23 december 2008, verder Cg I, p.6).

Deze uitleg houdt geen steek aangezien uit de toegevoegde informatie eenduidig blijkt dat de lidkaarten wel degelijk 'O'odua People's Congress' vermelden. Dat de informatie met betrekking tot de lidkaarten dateert van 2004 doet hier niets van af aangezien u verklaarde dat u lid werd van OPC in 2000 (C g I, p.5) en dat de lidkaart waarover u beschikte vóór u 'financial secretary' werd, identiek was aan degene die u voorlegde op het Commissariaat-generaal uitgezonderd de vermelding 'member' in plaats van 'financial secretary' (Cg II, p.4).

U kon weliswaar een aantal namen geven van oprichters van de OPC maar gevraagd naar namen van leiders van de OPC -uitgezonderd van Fasehun en Adams- in de periode 2005-2008 kon u geen enkele naam geven (Cg II, p.5).

Toen u de namen Ajayi Edward Olushola, Mudashiru Adenji, Oyinlola Awe en Wahab Isiaka werden voorgelegd, kon u deze niet in verband brengen met een arrestatie samen met Fasehun en Adams gevolgd door een proces voor het Federaal Hoogerechtshof van Abuja en een vrijspraak na meer dan een jaar (Cg, pp.9-10, zie informatie in administratief dossier).

Men zou nochtans verwachten dat een actief lid op de hoogte zou zijn van de arrestatie van de leiders en enkele vooraanstaande personen van de OPC of dat u minstens deze personen als dusdanig zou herkennen wanneer hun namen u worden voorgelegd.

In strijd met de werkelijkheid dacht u trouwens dat de organisatie in 1998 werd opgericht, de OPC ontstond immers in 1994. Ook met betrekking tot de interne problemen waarmee de OPC te maken had en die leidden tot het uiteenvallen in twee facties bleef u erg op de vlakte (Cg, p.9).

Uit voorgaande bemerkingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering van 2000 tot 2008 lid te zijn geweest van de OPC factie van Fasehun.

Hieruitvolgend kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. U baseert zich immers uitsluitend op uw lidmaatschap en activiteiten van de OPC voor de vervolging die u inroept door de autoriteiten.

Dit blijkt voorts uit de vage en weinig aannemelijke verklaringen die de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Nigeria.

U verklaarde dat u daags na het vernemen van de dood van uw stiefbroer met zes leden van uw OPC-afdeling naar Igbokoda ging. Na 'onderzoek' wisten jullie wie verantwoordelijk was voor de dood van uw stiefbroer. Samen met 18 leden van de Ekpe afdeling van de OPC omsingelden jullie de woning van degenen waarvan jullie dachten dat ze de daders waren waarop een gevecht ontstond. U verklaarde dat u later te weten kwam dat de eigenaar van de woning een militair was maar kon zijn naam niet geven (Cg I, p.14).

Voorts is het weinig overtuigend te noemen dat jullie een woning wilden binnenvallen maar jullie vuurwapens achterlieten in de bus (Cg I, p.15).

Van deze 18 personen van de andere OPC-afdeling kon u aanvankelijk evenmin namen geven (Cg I, p.14). Pas na aandringen van de interviewer kon u enkele van hun bijnamen geven.

U legde tegenstrijdige verklaringen af over de personen van uw afdeling.

Tijdens het eerste gehoor zei u dat u met zes anderen van uw afdeling naar Igbokoda ging (Cg I, p.13), terwijl u tijdens het bijkomende gehoor beweerde dat u slechts met vijf anderen ter plaatse ging (Cg II, p.6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, zei u dat S.(...), de ontbrekende naam, in feite uw yoruba naam is (Cg II, p.9).

Dit is niet aannemelijk als eventuele verklaring aangezien u deze naam op geen enkel moment in de asielprocedure vermeld hebt als zijnde (een deel van) uw naam.

Bovendien verklaart dit geenszins waarom u tijdens het eerste gehoor verklaarde met zes anderen naar Igbola te zijn gegaan en tijdens het bijkomende gehoor met vijf anderen. Ook wat betreft de naam van de persoon van uw groep die in het been geschoten werd, legde u tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het eerste gehoor stelde u dat D.(...)in het been geraakt was en werd opgepakt door de politie (Cg I, p.15, p.16), tijdens het bijkomende gehoor verklaarde u dat het I.(...) was die werd meegenomen door de politie nadat hij -zo vermoedde u- in het been was geschoten (Cg II, pp. 8-9).

Deze vaststellingen vormen een bevestiging van uw ongeloofwaardige asielmotieven.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Het document getiteld 'special police gazette bulletin' waarop uw foto figureert en een persoonsbeschrijving kan niet in overweging worden genomen ter ondersteuning van uw asielrelaas gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw behoren tot het OPC. Bovendien betreft het hier slechts een kopie van een document dat bijgevolg eenvoudig te manipuleren is ten behoeve van uw asielprocedure.

De geschreven verklaring die u na het gehoor hebt opgestuurd en waarin u verklaart nooit intentioneel gedood te hebben doch enkel uit zelfverdediging brengt evenmin wijzigingen aan voorgaande bemerkingen aangezien er zoals hoger gesteld geen geloof kan worden gehecht aan uw activiteiten binnen de OPC en dus evenmin aan de misdaden die u in dat kader begaan zou hebben. Wat de e-mail berichten van Dr Samsonn Adekunle en Dr Thompson Adewale betreft, dient te worden opgemerkt dat persoonlijke correspondentie bezwaarlijk in overweging kan worden genomen als objectief ondersteunend bewijs, in het bijzonder gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw OPC lidmaatschap."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 maart 2010 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 3 EVRM, van artikel 1 van de Conventie van Genève, van "de principes van behoorlijk bestuur", van "principes van machtsoverschrijding" en van "de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces".

Verzoeker houdt vol lid te zijn geweest van de OPC tussen 2000 en 2008 en herhaalt dat tekens aangebracht werden op zijn hoofd en lichaam, dewelke hij zou getoond hebben op het Commissariaat-generaal.

Hij verklaart geen verschil te zien tussen O'dua People's Congress en de Ooduwa Organization.

Verzoeker laat ook gelden dat hij niet hooggeschoold is en dat hij als "Financial secretary" enkel instond voor het bewaren van de wapens, het nakijken van de voorraad, en het opgeven van de namen van de personen die 's nachts de wacht moesten houden. Hij verklaart nooit hebben deelgenomen aan een meting en enkel de orders van zijn baas te hebben uitgevoerd. Hij merkt overigens op dat op het ogenblik dat de hooggeplaatste leden werden gearresteerd, hij een eenvoudig lid was.

Hij verklaart in zijn verzoekschrift nooit te hebben gezegd dat OPC opgericht is in 1998, maar dat de organisatie bekend werd rond 1998.

Verder laat hij gelden dat er nooit een cursus gegeven werd in verband met de organisatie of dat er folders werden meegegeven, doch dat er enkel een lezing gegeven werd waarvan hij niet alles heeft onthouden. De aansluiting bij de OPC gebeurde volgens hem louter met de overtuiging dat "de POC de enige organisatie was die de rechten van de Yoruba verdedigde".

Verder preciseert hij uit dat niet D. gearresteerd werd maar wel I. die toen gewond raakte.

Verzoeker legt uit dat vuurwapens slechts in geval van noodzaak gebruikt werden; hij verklaart: "wapens zijn zelden en duur". Daarom beweert hij werden die wapens in de bus achtergelaten en "bleken", aldus verzoeker "machettes voldoende te zijn om de operatie te leiden".

Het document "Special police gazette bulletin" moet volgens verzoeker als een begin van bewijs te worden beschouwd. Daarenboven stelt hij niet te begrijpen wat er moet verstaan worden onder "eenvoudig te manipuleren".

Met de door hem geschreven verklaring heeft hij pogen aan te tonen dat hij zich in een "toestand van zelfverdediging" bevond.

Verzoeker meent dat de e-mails van Dr. Samsonn Adekunle en Dr. Thompson Adewale “*niet per se duiden op een valse verklaring of een valse getuigenis*” en dat de Commissaris-generaal geen gegronde reden geeft waarom de e-mails niet in overweging werden genomen.

Hij laat gelden dat de regering in Nigeria in 2008 door “Human Rights Watch” als een “*valse democratie*” wordt beschouwd en “*dat het vast staat dat etnische gevechten vaak tot gewelddaden uitbarsten*”.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De bestreden beslissing motiveert volgens de Raad genoegzaam om welke redenen geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij van 2000 tot 2008 lid was van de OPC-fractie van Fasehun.

Verzoekers uitleg betreffende het verschil tussen 'branch' en 'zone' (zie verhoorverslag van 19 mei 2009, p. 3) stemt inderdaad niet overeenstemt met de informatie vervat in het administratief dossier. Ook verzoekers lidkaart stemt niet overeen met de beschrijving van de lidkaarten die volgens de informatie vervat in het administratief dossier gangbaar is. Deze vaststellingen keren zich tegen zijn geloofwaardigheid.

Het verweer van verzoeker tegen zijn vastgestelde onwetendheid betreffende de structuur van de organisatie luidt dat zijn "opleiding" enkel bestond uit een enkele lezing, dat er geen "cursus" werd gegeven en ook geen "folders werden meegegeven aan de nieuwe leden". Waar de bestreden beslissing verwijst naar verzoekers voorgehouden functie van "financial secretary", antwoordt hij dat "hij ziet dan ook volkomen niet in hoe hij als hoog geplaatst in de hiërarchie kan worden beschouwd." en "Daar heeft hij trouwens ook niet de bevoegdheid voor, in de mate dat hij niet hooggeschoold is." en verzoeker "beperkte er zich toe de ordes (sic) van zijn baas uit te voeren." Zijn onwetendheid omtrent de "National Executive Council" verklaart verzoeker door te stellen dat zijn baas nooit verder info's heeft gegeven dan beknopte samenvattingen van de meetings die gehouden werden maar zelf nooit aan een meeting heeft deelgenomen. Opgemerkt wordt dat verzoeker verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 7) onder het rechtstreeks gezag te staan van het hoofd van zijn regio "zoals de governors van de staten", hetgeen geen aanduiding is voor een onbelangrijke functie, zoals hij nu laat uitschijnen. Voormelde uitleg wordt niet aangenomen; het gebrek aan (basis-) kennis is te flagrant.

Zijn verweer tegen andere elementen die de Commissaris-generaal aanhaalt, bestaat gewoon in het herhalen en bevestigen van zijn eerdere verklaringen.

"Verzoeker behoudt dat hij lid is geweest van de OPC tussen 2000 en 2008."

"Hij verklaart dat tekens aangebracht werden zowel op zijn hoofd als op zijn lichaam."

"Hij ziet thans verder geen verschil tussen O'ODUA PEOPLE'S CONGRESS en de OODUWA ORGANISATION."

Hij laat ook gelden dat hij meent nooit te hebben verklaard dat de OPC opgericht was in 1998 maar wel bepaalde dat de organisatie bekend werd rond 1998. Deze bewering in het verzoekschrift is evenwel in strijd met het verhoorverslag van 23 december 2008 (zie p. 6) waarin verzoeker verklaarde dat de OPC werd opgericht in 1998. Verzoekers foute bewering blijft overeind.

De vaststelling van zijn onwetendheid met betrekking tot de namen Ajayi Edward Olushola, Mudashiru Adenji, Oyinlola Awe en Wahab Isiaka, blijft ook behouden. Van iemand die beweert om politieke redenen zijn land te hebben verlaten, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hij op de hoogte is van de politieke ontwikkelingen in zijn land van herkomst.

De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoeker -met zijn verklaring geen verschil te zien tussen O'dua People's Congress en de Ooduwa Organization- er niet in slaagt deze informatie te weerleggen, waardoor deze dan ook weerhouden blijft.

De Raad is van mening dat de vragen die aan verzoeker gesteld werden inzake zijn politiek engagement allerm minst ingewikkeld te noemen zijn voor iemand die stelt als vertrouwenspersoon van de lokale OPC leider te zijn aangesteld.

In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof gehecht worden aan verzoekers lidmaatschap bij de OPC; derhalve kan er evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten ten gevolge van dit beweerd lidmaatschap.

Bovendien stelt de Raad vast dat door de Commissaris-generaal lastens verzoeker vage en weinig aannemelijke verklaringen werden weerhouden die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek uit zijn land.

Hij herhaalt in zijn verzoekschrift, aangaande de naam van de persoon van zijn groep die in het been werd geschoten, enkel wat hij tijdens het tweede verhoor heeft verklaard, maar weerlegt hiermee geenszins de tegenstrijdige verklaringen tussen het eerste en tweede verhoor.

Zijn uitleg waarom de vuurwapens werden achtergelaten in de bus, namelijk: *“wapens zijn zelden (sic) en duur”* en *“machettes (sic) bleken voldoende”*-, wordt door de Raad niet aangenomen; zijn uitleg over de naam van “S.” als zijn eigen Yoruba-naam evenmin.

De in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die wezenlijk behoren tot zijn asielrelaas. Deze tegenstrijdigheden keren zich tegen verzoekers geloofwaardigheid.

Daar waar verzoeker meent dat het “Special police gazette bulletin” als een begin van bewijs dient te worden beschouwd, merkt de Raad op dat dit door verzoeker bijgebracht stuk slechts een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X), met andere woorden het betreft een document dat “eenvoudig te manipuleren is” om een schijn van bewijskracht te wekken.

De Raad stelt vast dat de bijgebrachte emailberichten van dr. Adekunle en dr. Adewale een gesolliciteerd karakter hebben en geen objectieve bewijswaarde betekenen.

Ook verzoekers geschreven verklaring achteraf dat hij slechts uit zelfverdediging doodde, zet geen zoden aan de dijk gezien aan zijn activiteiten binnen de OPC geen geloof wordt gehecht.

Een verwijzing naar een algemeen rapport van de Human Rights Watch en naar de algemene situatie in het land van herkomst *“dat eveneens vaststaat dat etnische gevechten vaak tot gewelddaden uitbarsten”* volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst wordt vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het asielrelaas van verzoeker is ongeloofwaardig.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Dergelijk relaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van laatst vermelde wetsbepaling.

Van verzoeker kan derhalve noch de vluchtelingenstatus worden erkend, noch kan aan hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE